

Arrest

nr. 60 165 van 26 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die *loco* advocaat B. VAN PUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en is op een ongekend tijdstip het Rijk binnengekomen.

Op 6 november 2009 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 29 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond

wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 januari 2011 en vormt thans de met huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2009 werd ingediend door:

*K.S.(...)
geboren op (...) te Z.*

*nationaliteit: Marokko
adres: (...) 2060 ANTWERPEN*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 06.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers vanaf 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1300 euro bruto per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilgig is, Nederlandse les wenst te volgen, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Voor wat betreft de aangehaalde elementen, zijnde dat betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, de vermeende schending van art.3 en 8 EVRM dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat

betreft bovenstaande elementen. Indien echter zou geoordeeld worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 18 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om opnieuw rechtdoende de aanvraag tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren en verzoeker hiertoe de nodige documenten te overhandigen.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om, in de plaats van het bevoegde bestuur, een machtigingsaanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren, dus om de verblijfstoestand van een vreemdeling te regulariseren en om deze vreemdeling te machtigen om in het Rijk te verblijven.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing is gesteund op een verkeerde feitenvinding, dat ze gebrekkig is gemotiveerd en dat ze niet zorgvuldig werd genomen.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"De beslissing tot weigering van verblijf wordt aan verzoeker gegeven in hoofddorde op grond van de stelling dat het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van verzoeker vermeld wordt als 1.300 euro bruto, lager is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro.

Door haar beslissing aldus te motiveren, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar beslissing gebrekkig en berust de bestreden beslissing manifest op onaanvaardbare motieven, zowel in feite als in rechte.

Vooreerst brengt verzoeker thans een arbeidscontract met dezelfde werkgever voor (zie stuk 2) waarin een loon van 12,75 euro bruto per uur wordt voorzien, hetgeen bij een arbeidsduur van 38 uur per week neerkomt op 484,50 euro per week en dus 1.938,00 euro bruto per maand. Aldus heeft verzoeker een loon dat hoger is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro en voldoet hij meteen aan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro.

Overigens dient te worden benadrukt dat nergens in de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet vermeld staat dat men een minimum brutoloon van 1.387,49 euro per maand moet hebben.

Door de beslissing tot weigering van verblijf in hoofddorde te motiveren door te stellen dat het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van verzoeker vermeld wordt als 1.300 euro bruto, lager is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro, terwijl verzoeker zelfs niet eens de kans krijgt om een aangepast arbeidscontract voor te leggen, berust de bestreden beslissing klaar en

duidelijk niet op in feite en in rechte aanvaardbare motieven en wordt de motiveringsplicht manifest geschonden.

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is dan ook gebrekkig.

Iedere beslissing van het bestuur dient echter op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (zie R.v.St., Van Bladel, nr. 37043 van 22 mei 1991).

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

Verder vereist de materiële motiveringsplicht dat deze motieven steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het is duidelijk dat bij de totstandkoming van de beslissing dd. 29 september 2010 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet met de nodige zorgvuldigheid is tewerk gegaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het bestuur dient m.n. zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding (zie DUJARDIN J., "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13^e Druk, p.53). Het bestuur dient zich bovendien zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (zie LAMBRECHTS, W., 'Het zorgvuldigheidsbeginsel', in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, p.35-36).

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing in ieder geval gesteund is op een verkeerde minstens achterhaalde — feitenvinding.

Door verzoeker zelfs niet eens de kans te geven om een aangepast arbeidscontract (met een hoger brutoloon) voor te leggen, werd de bestreden beslissing ook niet zorgvuldig genomen en is zij alleszins gebrekkig gemotiveerd zodat de vernietiging ervan zich opdringt.

Het gaat overigens enkel om beweerd loon dat amper 87,49 euro te laag zou zijn!

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, komt het dan ook passend voor het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen en opnieuw rechtdoende de aanvraag tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren, en verzoeker hiertoe de nodige documenten te overhandigen."

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker stelt dat hij een arbeidscontract heeft voorgelegd waarin een loon van 12,75 euro bruto per uur wordt voorzien, hetgeen bij een arbeidsduur van 38 uur per week neerkomt op 484,5 euro per week

en dus 1938 euro bruto per maand, zodat het loon hoger is dan het vooropgestelde wettelijk minimumloon van 1387,49 euro.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag inderdaad een arbeidsovereenkomst heeft neergelegd waarin een arbeidsduur van 38 uur per week wordt voorzien. Echter wordt in deze arbeidsovereenkomst nergens melding gemaakt van een loon van 12,75 euro bruto per uur. Integendeel de arbeidsovereenkomst stipuleert dat het loon op datum van de overeenkomst 1300 euro per maand bedraagt, hetgeen duidelijk minder is dan het vooropgestelde wettelijk minimumloon dat 1387,49 euro per maand bedraagt. Verzoeker maakt met zijn betoog noch een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk, noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts stelt verzoeker dat in de instructie nergens vermeld staat dat men een minimumloon van 1387,49 euro per maand moet hebben en dat hij niet de kans heeft gehad om een aangepast arbeidscontract neer te leggen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. In de instructie van 19 juli 2009 wordt het volgende bepaald:

“Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. (...)

B. *Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon”*

In de “Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet” (ook wel *vademecum* genoemd) verduidelijkt de verweerder:

“U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

- *Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.*
- *Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.”*

Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Het is aan verzoeker die om een gunst verzoekt en die zich beroept op de instructie van 19 juli 2009 om er voor te zorgen dat hij zich behoorlijk informeert en er voor te zorgen dat hij van meet af aan of in de loop van zijn aanvraag, alle dienstige stukken aan de verweerder overmaakt die aantonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria. Verzoeker kan niet verwachten dat de verweerder telkens opnieuw contact moet opnemen met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem erop te duiden dat hij mogelijk niet voldoet aan het vooropgestelde criterium en deze een bijkomende mogelijkheid te verlenen om zijn aanvraag te regulariseren. Gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1300 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van de voormelde instructie en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Het loutere feit dat het loon amper 87,49 euro te laag is, toont niet aan dat de beslissing niet met de nodige zorg werd voorbereid en toont evenmin aan dat de beslissing niet redelijk zou zijn. De verweerder heeft duidelijke criteria vooropgesteld en heeft zich ertoe verbonden deze criteria te hanteren. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling, welke nochtans correct toepassing maakt van de vooropgestelde criteria, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn

verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat hij als annulatierechter optreedt en niet als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende opnieuw de feiten gaat beoordelen.

Verzoeker maakt noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet redelijk is en niet getuigt van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Verder is het duidelijk dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt nu de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofdorde af te wijzen omdat het loon dat verzoeker zou gaan verdienen amper 87,49 euro lager zou zijn dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon.

Door verzoeker hoofdzakelijk om deze reden terug te sturen naar zijn land van herkomst, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur klaarblijkelijk overschreden.

*Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet het bestuur immers het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke onredelijkheid ervan sanctioneren. (zie DUJARDIN J., *ibid.*, p.55).*

Door verzoeker zelfs niet eens de kans te geven om een aangepast arbeidscontract (met een hoger brutoloon) voor te leggen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alleszins de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur overschreden.

Immers blijkt uit een andere zaak (zie stuk 3) dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vooraleer een beslissing te nemen bijkomende stukken vraagt om het aangevoerde ononderbroken verblijf gedurende de laatste vijf jaar aan te tonen, terwijl zij in deze zaak meteen een beslissing neemt zonder aan verzoeker de kans te geven een aangepast arbeidscontract voor te leggen. Hier is sprake van willekeur. Alleszins wordt hier onredelijk gehandeld. Deze handelwijze komt des te onredelijk voor nu verzoeker een aangepast arbeidscontract met een hoger brutoloon thans als zijn nieuw stuk 2 voorbrengt en bovendien blijkt dat het loon vermeld op zijn vorig arbeidscontract amper 87,49 euro lager is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon.

Iemand die beschikt over een arbeidscontract toch geen verblijfsvergunning geven o.b.v. punt 2.8. B van voornoemde instructies van 19 juli 2009 omdat hij zagezegd amper 87,49 euro te weinig verdient, getuigt niet van een behoorlijk bestuur en komt ronduit onredelijk voor.

De bestreden beslissing schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur zodat de vernietiging ervan zich opdringt.”

Uit de uiteenzetting van zijn middel blijkt dat verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, niet het geval is.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar een ander dossier. Ieder dossier wordt individueel behandeld. Bovendien blijkt uit het voorgelegde stuk dat de andere zaak waarnaar verzoeker verwijst

een onvolledige aanvraag bevatte. Zo wordt gesteld dat er geen stukken bijgevoegd zijn welke bewijzen dat de betrokken persoon in België verbleef van 2003 tot 2009. Er wordt geen uitspraak gedaan over bijgebrachte stukken. *In casu* was de aanvraag volledig, zodat het ook logisch en redelijk lijkt dat de verweerder geen bijkomende vragen heeft gesteld.

Ook het gegeven dat verzoeker nu wel een arbeidscontract voorlegt waaruit blijkt dat hij in dienst kan treden tegen het vooropgestelde wettelijk minimumloon, toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Dit arbeidscontract werd niet voorgelegd aan het bestuur en zodoende kon het bestuur hier geen rekening mee houden bij de beoordeling. Zoals reeds werd uiteengezet in het eerste middel, diende verzoeker indien hij zich behoorlijk had geïnformeerd te weten dat het loon van de voorgelegde arbeidsovereenkomst minimum equivalent diende te zijn aan het vooropgestelde wettelijk minimumloon aangezien dit duidelijk werd aangegeven in de instructie waarvan verzoeker zelf de toepassing van heeft gevraagd.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU